

[Knud Kristensen.]

Refusionsforbundet. Det Amt, hvor det vel nok er værst, er dog Tønder Amt, hvor der er en Kommune, som er oppe paa 72 pro mille, og som maa betale 9 000 Kr., lige saa meget som den maa betale til Forsørgelsen af sine egne fattige og til anden Hjælp.

Af disse Oplysninger, som enhver kan kontrolere ved det os tilstillede Materiale, vil det formentlig fremgaa, at denne Udligning endnu er i høj Grad uretfærdig, og at der her trænges til en hurtig Ændring. Jeg skal i og for sig ikke bebrejde Ministeren, at han søger at tage andre Udgifter med ind under en vis Udligning, men det vilde være meget forkert, om dette, at man drog større Omraader med ind og derved gjorde Spørgsmaalet mere kompliceret, skulde bevirke, hvad der er megen Udsigt til, at denne Sag ikke kunde blive løst i indeværende Samling. Der trænges i høj Grad til en Ændring i den nuværende Ordning, hvorefter fattige vestjyske og sønderjyske Kommuner, der har store Udgifter til deres egne fattige, skal indbetale Tusinder og atter Tusinder af Kroner til Forsørgelsen i de Byer og ikke mindst Hovedstaden, hvor Udgifterne i Forhold til Indtægterne er meget meget mindre. Der maa efter min Opfattelse en Ændring til paa disse Omraader i indeværende Samling.

Den ene af de ærede Ordførere for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Villumsen, sagde, at vort Forslag kunde Socialdemokraterne ikke gaa med til, fordi det lagde større Byrder paa København, ikke lettede Byrderne i Byerne, men lettede dem paa Landet. Denne Opfattelse kan jeg ikke godkende. Selvfølgelig sker det ikke, fordi det er Bykommuner, eller fordi det er Hovedstaden, men hvis man vil en Udligning, og hvis man vil en retfærdig Fordeling under Hensyn til den Bæreevne, der er til Stede, saa maa man ogsaa tage Konsekvenserne deraf: Hvis det skal være en Anstødssten, at man ikke vil have en forøget Byrde paa noget, kan heller ikke en Lettelse komme, og Spørgsmaalet er dog i Virkeligheden, om ikke Byrderne er for store i Forhold til Bæreevnen, netop større i Landkommunerne gennemsnitlig, end de er i hvert Fald i Hovedstaden. Det vil jeg tillade mig at paastaa, og det gaar jo Ministerens Forslag for Resten ogsaa ud paa. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Saa vedtag det!). Ja, men derfor kan det godt ske paa en meget uheldig Maade. Det kan Ministeren maaske ikke se, men der kan jo være andre, der kan se det.

Hvis jeg skal sige, hvad jeg tror, der er Fejlen ved dette, er det, at man vil paaligne Skatten i Forhold til Folketallet — det var jo Folketallet, man i sin Tid lagde Vægt paa. Jeg kan ikke se, og jeg kunde heller ikke se dengang, at Folketallet giver noget som helst Udtryk for Skatteevnen, jeg vil næsten sige tværtimod. Naar man i en Kommune har en bestemt Indtægt, vilde jeg tro, at denne Indtægt havde større Skatteevne, hvis den var indtjent af faa Folk, end hvis den var indtjent af mange. Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Villumsen, sagde, at det var maaske rigtigt nok, men saa skulde man gaa helt væk fra dette. Ja, hvis man er villig hertil, antager jeg ikke, det vil støde paa Modstand fra vor Side, i hvert Fald ikke fra min Side, for denne Maade at ligne Skat paa i Forhold til Folketallet anser jeg og har jeg altid anset for at være meget uheldig og meget uretfærdig.

Jeg anerkender, at Ministeren i sit Forslag er gaaet væk fra Folketallet og har lagt meget stor Vægt paa Grundværdien, men jeg kan ikke indrømme, at Grundværdien i og for sig betinger Skatteevne. Man kan ikke betale hverken med Ejendomsskyld eller med Grundskyld. Grundværdien har kun en Skatteevne, hvis den giver Indtægt, og derfor tror jeg, at en Overflytning af store Dele paa Grundværdien vil modvirke en rimelig Udligning, vil gøre det meget vanskeligere at faa Udligningen til at foregaa i den ønskelige Udstrækning. Grundværdierne har kun en Skatteevne, hvis de enten giver Indtægt eller Formue; de kan jo nemlig meget godt give Formue uden at give Indtægt, hvis der har været en Værdistigning. Men lad os saa tage dem der, hvor de giver noget. At lægge en stor Byrde over paa Grundværdierne, ogsaa paa Grundværdier, som maaske aldeles ikke er noget indtægtgivende Aktiv — og det gælder i hvert Fald i Øjeblikket i mange Tilfælde — synes jeg er galt.

Efter min Opfattelse er der ved en saadan Udligning to Hensyn, der maa iagttages. Det ene er, at den Kommune, som bevilger Pengene, faar et vist Ansvar, det andet er, at Paaligningen sker i Forhold til Evnen, og her mener jeg hovedsagelig i Forhold til Indtægten, for enten man saa ligner paa den ene eller den anden Maade, er det dog til syvende og sidst af Indtægten, Skatten skal betales, og hvorfor saa ikke gaa direkte ind paa det og ligne Skatten derefter? Jeg tror ogsaa, man kan faa en rimelig Udligning, naar man tager mere Hensyn til Indtægten, end i hvert Fald